

havde en anden Mening om dette Fiskeris Stadelighed end den, der nu er gjældende. Med disse Ytringer skal jeg henstille, hvorvidt det høie Thing vil følge Udvalgets Flertal eller slutte sig til Lovudkastets nuværende Affattelse. — Jeg antager, at det ærede Medlem, som har stillet Underændringsforslaget under Nr. 14, selv vil motivere dette. — Jeg kommer dernæst til Ændringsforslaget under Nr. 15 til § 41 i Forbindelse med Forslaget under Nr. 16 om et særligt Kapitel om Kontrolbestemmelser. Meningen med det førstnævnte Forslag er den, at man vil forbedre Statskontrollen ogsaa at kunne høste Nytte af de særlige Fiskerifogeder, som Regeringslovsforslaget har bragt i Forslag under Forudsætning af, at der ikke føres nogen Statskontrol med de andre Fjorde. Ærede Medlemmer ville se, at Bestemmelserne saavel med Hensyn til de Overordnedes Antal som ogsaa med Hensyn til Lønningerne ere forskjellige fra det, som Kommissionen havde foreslaaet. Kommissionen havde foreslaaet 2 Fiskerinspektører, hver med en Gage af 3,000 Kr. Udvalgets Forslag gaar ud paa, at man i Stedet for de to Fiskerinspektører skal have 3 Kontrolører, og man har ment, at i Forhold til den Lønning, som den meget virksomme Kontrolør ved Limfjorden har, vil den Lønning, som Udvalget har foreslaaet, være passende. Naar der ikke er foreslaaet Alderstillsag for Fiskerikontrolørerne paa samme Maade som for Assistenterne, er dette maasse forekommet ærede Medlemmer lidt besynderligt; men Udvalget har ment, at dette ikke var nødvendigt, da den ene af disse 3 Kontrolører skal have Bopæl ved Limfjorden, hvor rimeligvis Kontrollen med Østersfiskeriet ogsaa vil blive ham overdragen, hvorved jo hans pekuniære Omstændigheder ville forbedres. Dernæst har man tænkt sig, at den Fiskerikontrolør, som fik Bopæl ved Store-Belt eller i Kjøbenhavn, maatte tillige kunde være Regeringens Fiskerikonulent, og altsaa derigennem kunde faae bedre pekuniære Villkaar. Det er Grunden, hvorfor man ikke har stillet Forslag om, at Kontrolørerne skulle have Alderstillsag.

Breinholdt: Jeg har under Nr. 6 stillet et lille Ændringsforslag til § 27, der gaar ud paa, at mellem de Redskaber, hvis Brug skal forbydes i de laasede Bunde, skal ogsaa være Bædeglis og Kalestang paa aabent Vand. Alle de Udtalelser, som høres ikke alene af den sidste Kommission, men overhovedet af Kommissionerne — der har været en hel Række — ere enige om at betegne disse Fiskemaader som skadelige, men af Hensyn til den fattige Befolkning have de ikke troet at kunne forsvare at forbyde dem. Det forekommer mig, at naar man i det Hele taget vil have laasede Bunde, hvorpaa jeg for mit Vedkommende sætter stor Pris, saa vil det være naturligt og konsekvent, at disse Bundarealer, som

man aflaafer, i Virkeligheden blive frebede. Den Bei er vor sydlige Nabo ogsaa gaaet i sin Fiskerilovgivning, der er af temmelig frisk Datum; der gennemføres Fredningen aldeles konsekvent. Man har der ved en Lov af 1874 indført noget Tilsvarende til vore laasede Bunde. Man deler dem der imidlertid i to Klasser, hvoraf den ene kaldes: „Raich-Schonreviere“ og den anden: „Fisch-Schonreviere“. Den første Klasse er bestemt for Fiskenes Afsetning af Rogn og til Opdrætning af den spædste Fiskeengel. Der er Fredning: saa streng, at ikke alene alt Fiskeri er forbudt, men at der end ikke tør røres ved Vandet, hverken ved Opdrætning eller ved Udfastning af Ballast eller ved at hugge Rør eller Siv eller overhovedet ved nogenformelt forstyrrende Indvirkning paa Vandet eller paa Bunden. Den anden Afdeling er den, hvorved man lader Fiskene faae aaben Adgang til Legepladserne; men selv i denne anden Klasse er Fredningen saa stærk, at ethvert Fiskeri med ethvertformelt Redskab er forbudt. Dette er meget konsekvent og, som det forekommer mig, ogsaa temmelig naturligt, naar man overhovedet vil have laasede Bunde. Jeg gaar imidlertid langt fra saa vidt. Jeg deler alle Fiskemaader i to Hovedklasser, hvoraf den ene er, om jeg saa maa sige, mere passiv, og den anden er den aktive. Til den første Klasse høre alle de Redskaber, som ere stillestående; altsaa henhøre dertil alle Slags Redgarn, faststaaende Bundgarn, Ruser og Kroge. Dem vil jeg ikke være med til at forbyde, fordi de hverken ødelægge Bunden og Vegetationen, ei heller afstedkomme nogen stor Larm eller Uro i Vandet, hvor Fisken skal lege. Derimod kan jeg ikke se rettere end at, ligesom det er rigtigt, at Pultsvaad med den larmende Pultsning forbydes i de aflaaede Bunde, saaledes er det ogsaa rigtigt og nødvendigt at forbyde Redskaber, som bruges til Kalestangning, saasom Sauglystre, der paa den stærkeste Maade ødelægge Tangvæxten og al Vegetation paa Bunden ved at rykke den op og dermed tillige den spædste Engel, hvad man har Beviser nok for, og hvorom der findes de stærkeste Udtalelser i Kommissionens Protokol, Udtalelser, som jeg dog ikke skal opholde det høie Things Tid med nærmere at komme ind paa. Det forekommer mig, at et saadant Redskab, der er endnu mere ødelæggende og fordærligt for Bunden end de stillestående Vaad, bør forbydes, og det Samme er Tilfældet med Bædegliben, dog just ikke Gliben selv, men det Redskab, som nødvendig hører dertil, og som kaldes Krøien, hvilket stadig høres ned i Bunden; for derved at drive Malen ud af Grøden og ind i Gliben. Af Hensyn til de omboende Fiskere ved disse laasede Bunde har jeg troet at kunne være med til at tillade Brugen af alle passive Fiskeredskaber, men derimod troet, at de aktive, som gjøre Støi og Larm, forurolige Fiskene og ødelægge Bunden, bør forbydes. Jeg har derfor tilladt mig at stille det